

Дамян Дамянов

Боже мой, откога не съм
писал

Боже мой, откога не съм писал
Нежни стихове с нежна тъга,
Със любов, със душа и със мисъл!
Боже мой, откога, откога!
Завъртя ме туй време желязно
Във зъбчатия свой барабан.
Завъртя ме в къде по-омразни
Зли вършитби, на по-зъл харман.
От какъв ли не вихър пометен,
Доубил неубития стих,
Просто в себе си смазах поета
И с практик-грубиян го смених.
Боже мой, как боли, как чегърта
Тази рана със червей уж тих.
На света, откога за стих мъртъв,
Си му трябва май пак този стих.
Да го стресне, събуди, стъписа,
Да го вдигне от страшния ров...
Боже мой, откога не съм писал!
... И сълза се търкулва на листа –
не сълза, а куршум от любов.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8085>]